

J I Ž A N

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK

Jen pro vlastní potřebu

NEPRODEJNÉ NEPŘEPOSILATELNÉ

JIŽAN
JOŽINŮV TRAMPSKÝ
OBČASNÍK
Neprodejně Nepřeposílatelné
č. 98 Prosinec 2024

**Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.**

Tak už se blíží to kouzelné období, ve kterém opět vychází pro VÁS, VÁS - blázny s kytarou, pro VÁS – strážce plamenů, pro VÁS v zelené stopě, vánoční číslo JIŽANA, které symbolicky uzavírá i tento rok. A zároveň s tím bych vám chtěl poděkovat za podporu a přízeň, kterou tomuto svéráznému plátku věnujete. A za všechna povzbudivá slova, která mne tlačí k tomu, abych ve své práci pokračoval. Zároveň vás ale musím poprosit o jistou dávku shovívavosti a pochopení, zvláště pak nad zásahy redakčního šotka Šnejdlíka, který tuto nezodpovědnou funkci převzal po svém předchůdci Šejtročkovi. Ne, že bych o to stál, ale jak asi brzo zjistíte z jeho škodolibých zásahů do textu, nové koště lépe mete. Bohužel, jaký si to udělal takový to máte a že jeho šprýmy nepřestanou ani v povánočním období, tím si můžete být jisti. Celá staletí sice bývalo hlavním posláním vánoc něco docela jiného, ale vysvětluje mu to... je to marný, je to marný, je to marný. Do jisté míry snad ze všeho zůstala jen jistá míra nostalgie.

Pozoruhodně krásná jsou prosincová rána, začínající nástupem fialově zabarvených beránků, jejich okraje se posléze barví do růžova, než z nebe pomalu zmizí poslední

temně modré stíny noci a do sytého purpuru obláčků pronikají první rudé paprsky. To vše ale jen do chvíle, než šedivá mračna ještě více zlověstně ztmavnou a padající sníh ohlásí nejen blížící se poslední dny měsíce, ale i příchody fujavic.

Blíží se čas velkých rodinných oslav klidu, míru a především lásky. Všudypřítomné ozdoby naznačují blížící se vánoce a navazují sváteční atmosféru.

Ježíška za pár dní čeká pořádná vánoční šichta. Ono roznést všechny ty dárky dá asi pořádnou fušku.

Opomineme-li tlačence v nákupních centrech, možná by bylo fajn si zase připomenout o čem to vlastně ve skutečnosti je. Je to čas rozjímání a jakési inventury duše. Ve vánočním čase také hodně vzpomínáme. A nejvíce právě na ty, co s námi šli životem. Vždycky s námi byli a najednou už tu nejsou. Jejich židle zůstane už navždy prázdná... ale snad i proto se nechávala u stolu jedna židle navíc. A na stole o jeden talíř víc... co

kdyby někdo zaklepal... Snad proto pocit osamocení bolí o vánocích víc, než obvykle. Rakovina není nejhorší nemocí. Tou je pocit, že už nás nikdo nechce. Ostatně, ani mezi našimi prapředky nebyla kdysi tím nejstrašnějším trestem poprava či vězení, ale vyhnání z tlupy.... A to už jste museli spáchat něco opravdu špatného. A přitom dnes své blízké, rodiče či prarodiče, klidně odsuneme do zapomnění ve starobincích, jen tak, s vnitřním odůvodněním, že nemáme čas, že nestíháme. Jasně, mele nás to. Denně. Je toho moc. A složenky, ty krávy zelený, musí někdo platit. Ale alespoň na vánoce by nikdo sám být neměl. Když už kvůli ničemu jinému, tak proto, že by se nám to mohlo jednou tvrdě vrátit. Říká se, že čas je svině a každého jednou doběhne.

K vánocům patří i pohádky. Je to kouzlo, které neomrzí, byť jsme ho potkali už stokrát. Kdosi moudrý řekl: „Pohádky neříkají dětem, že existují draci. To děti vědí. Ale pohádky říkají, že nad drakem lze vyhrát.“ I my všichni jsme byli kdysi dětmi, ale málokdo už si to pamatuje.

Oslava vánoc začíná v noci z 24. na 25. prosinec, tedy v předvečer data, na které připadla před 2 000 lety oslava zimního slunovratu. Ježíš se tudíž narodil jako sluneční dítě.

Ovšem díky pravidelnému posunu zemské osy se za posledních 2 000 let posunulo asi o tři dny zpět.

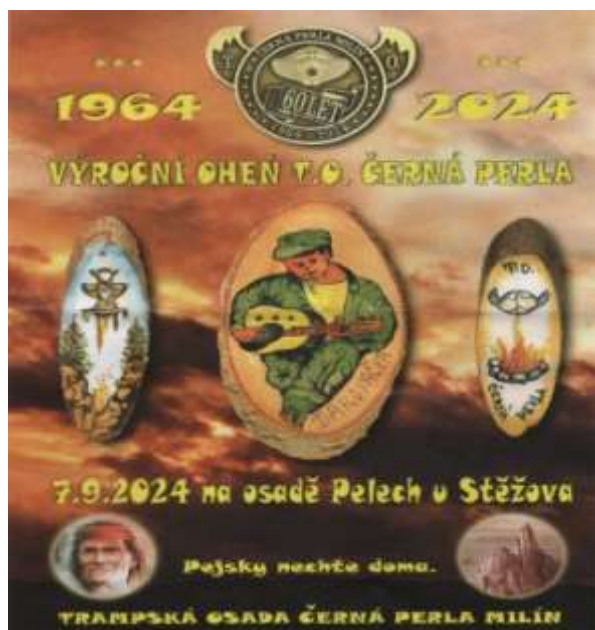

Lidská touha, ať už věříte nebo si to v hlavě srovnáváte jinak, ta touha pohlédnout za zataženou oponu budoucnosti stále přetrvává. Naši předci hleděli do budoucnosti z tepla domovů, ale tradice dodržovali – ozdobený stromeček, předvídaní budoucnosti z rozkrojeného jablka, lití olova či házení pantofle. Usedněme tedy i my k nazdobeným stolům, zapalme svíčky a zaposlouchejme se do vánočních písní a koled. Jak jinak bychom chtěli prožít krásné vánoce a úspěšný start do příštího roku?

A TEĎ JEŠTĚ NĚJAKÉ RESTY, KTERÉ SE NESTIHLY DÁT DO MINULÉHO ČÍSLA

JAK BYLO NA PELECHU

Černé perly sjelo okolo pěti set účastníků a nechyběli mezi nimi ani četní trampové ze zahraničí a zamoří, většinou starších ročníků. Řekla bych, že to byla taková neplánovaná repríza loňských Kanadských

skromným šerifem Pionkym a dalšími pomocníky již týden dopředu připravovali všechno pro to, aby zářijový potlach dopadl co nejlépe. A to se jim bez diskuze podařilo. Místní kuchyňská výdejna byla bezvadně zásobena uzenářskými pochoutkami a dalším i přitažlivými dobrotami. A nechyběl samosebou ani výčep piva a také limonády, což ocenily nejen děti, protože místní studánka byla díky suchu bez vody. Spokojeni byli ale všichni.

Jen málokterá osada se může pochlubit tak báječným a rozlehlým kempem jako ČERNÁ PERLA u Milína na Příbramsku. Každá akce pořádaná v tomto prostředí je nezapomenutelným zážitkem a o slavnostním ohni k 60. výročí této osady toto tvrzení platí dvojnásob. Navíc kamarádi zelené krve to dotvrzují vždy i bohatou účastí. Tentokrát se na potlach

letokruhů.

Nespornou výhodou jsou Na Pelechu vedle prostor pro stanování a táboření i přilehlé parkovací plochy, protože téměř všichni přijíždí. Navíc jsou parkoviště dostatečně vzdálená jak od ohně, tak i od dřevěných staveb s řadou venku postavených stolů a lavic.

Pořádající osada v čele s obětavým a

Šedesáté jubileum Černé perly ale nebylo jediným připomínaným výročím, Pionky totiž údajně slavil v tichosti svou sedmdesátku a osadníci Fort Adamsonu, osady rozdělené mořem, si nenápadně, ale i s drobnými dárky, připomínali neuvěřitelnou osmdesátku většiny svých osadníků. A my ostatní jsme oslavovali, že

se můžeme setkávat při takových příležitostech v přírodě pod modrou oblohou.

Protože do hudební soutěže byla přihlášená dlouhá řada těch, kteří chtěli přítomné potěšit svým muzikantským a pěveckým uměním, byl oheň zapálený tradičním

způsobem ještě za světla, aby muzikantská přehlídka skončila alespoň do půlnoci. Vzpomínka na ty, kteří odešli trampovat na nebeské stezky byla decentní a předcházela předáváním dárek a darů v podobě tradičních placek, osadních vlaječek, obrázků a dalších drobností s tramskou

tématikou, včetně knížek. I fronta předávajících byla pěkně dlouhá, což potěšilo jistě nejen Pionkyho s osadou.

A pak začala hudební smršť – od skupin a kapel, přes dua, tria až po sólisty. Škoda jen, že mnozí nebyli příliš slyšet a přes oheň na protější stranu už skoro vůbec.

Možná měla při diskuzi o tom zda ozvučit, či neozvučit, vyhrát ta strana, která byla pro zvučení. Na druhé straně je ale zase třeba ocenit i důsledné dodržování tramské tradice bez techniky. Ocenila jsem tedy nápad Lenky Slabé s Ádou Vostrým, kteří své vystoupení s kytarou a zpěvem doplnili chůzí kolem ohně, aby si každý užil bezprostřední blízkosti a aspoň kousku z produkovaných písniček. Vystupující pak byli

obdarováni krásnými malovanými plackami, hrníčky s obrázky a dalšími drobnostmi tramskou tematikou. Kromě toho si všichni přítomní odváželi klasická dřevěná camrátká a odznaky, jednak kovové ražené, ale i smaltované s aktuální šedesátkou.

Ale ani po půlnoci se s muzikou neskončilo. Jedna skupina hrála u ohně, druhá pod dolním velkým stanem a my ostatní jsme poslouchali anebo pendlovali mezi oběma muzikantskými

hnízdy. A po pár hodinách odpočinku se ráno pokračovalo v přátelském tlachání a posléze i nezbytném loučení s odjíždějícími kamarády. Jsem zvědavá, kdy se takhle setkáme příště a přála bych si, aby to bylo opravdu co nejdříve.

Hanka Hosnedlová / foto Pavel Bureš a Tygřice

KRUCI, NA MĚ KÁPLO...!

republikou, obzvláště pak Moravou. Svoje si pak odnesly i tramské fleky, zvláště pak ty, kde se v daném termínu měla zrovna odehrávat nějaká akce. To byl i případ osady Liščí doupe, která na svůj kemp v Rouštánech u Havlobrodu pozvala kamarády na oslavu svého 39. Výročí. Jak slavnostní oheň vypadal se můžete podívat na

Kruci, na mě káplo, nedá se dál jít... zpívá se v jedné známé písničce, ovšem, když se Pajda opravdu nasere a otočí kohoutem je konec srandy. Všichni dobře víme jaké vodní nadělení se v půlce září přehnalo

podářilo nějakým kouzlem zapálit. A stejně tak se skláním před těmi, kteří zůstali pomáhat a svůj potlach si nenechali

+++++

+++++

WOW!

přiložených fotkách od Rejpala. Trampové jsou prý sice nepromokaví, ale co je moc, toho je vrchol. Smekám klobouk nad tím, že to osadníci nevzdali a táborák se jim

vzít. Taková výdrž se cení!!!

+++++

GUMOVÝ KAČER DOJEZDIL

Ve věku 88 let zemřel 28.9. ve svém domě na havajském ostrově Matu charismatický a legendární americký zpěvák, herec a skladatel KRIS KRISTOFFERSON. I když měl v posledních letech problémy s pamětí, příčina smrti byla docela jiná.

Narodil se r. 1936 v Brownsville v Texasu a pocházel z vojenské rodiny – pradědeček bojoval v americké občanské válce, dědeček ztratil oko v té americko – španělské a otec to po II. světové válce dotáhl až na gmjr letectva. V mládí se už jako student a syn důstojníka dobrovolně přihlásil do Vietnamu a ještě v r. 1966 natočil song na podporu americké armády, už za pár let ale svůj názor zcela změnil. To bylo v době kdy protesty proti válce ve Vietnamu přerostly obvyklý generační problém. Zejména hippies později ocenili fakt, že projevuje náklonost k lidem na pokraji společnosti, zpívá o alkoholu či drogách a vůbec zaujímá rebelský postoj k establimentu. Během své služby v armádě rovněž létal s vrtulníkem na základně v západním Německu (na dohled od hranic s ČSSR).

Když z armády odešel, našel si místo uklízeče v nahrávacích studiích v Nashvillu a rodina se rebelujícího syna zřekla, čímž v mladíkovi posílila už tak dost silný pocit odcizení. Právě v country našel svou příležitost. Začal hrát a zpívat osobité písně o osamělých lidech, kteří čelí nepochopení či bezpráví, mají pocit,

že nikam nepatří, vzdorují tlaku společnosti, ale nevzdávají se. Faktem je, že Kristofersson se nevřadil do žádné party. Přispěl ale k tomu, že country začalo být vážnější, osobitější a aktuálnější. V Nashvillu se stal zjevením. Bob Dylan dokonce v r. 2015 prohlásil, že hudebně se Nashville může rozdělit na dobu před Kristoferssonem a po něm, protože on změnil vše.

Město mu nastartovalo kariéru jak autorskou, tak zpěváckou. Koncertovat ale začal až v Los Angeles a New Yorku, protože neměl stálou kapelu, nebyl kdovíjaký kytarista a jako zpěvák disponoval jen omezeným rozsahem. Všechny jeho hity nejprve proslavili jiní. Jeho cestu ke slávě, zahrnující i několik cen Grammy, odstartovalo album s názvem Kristofersson z r. 1970. Obsahovalo i megahit Me

and Bobby Mc Gee, jenž nazpívala také Janis Joplin, Johnny Cash pak Sunday Morning Comin Down – známý u nás v podání Pavla Bobka pod názvem Nedělní ráno a která prakticky odstartovala jeho kariéru za níž zůstal cenu CMA jako píseň roku.

V televizním záznamu vrávoral mezi smetánkou v oblecích jen ledabyly oblečený, neupravený a podle svědků marihuanou vonící kovboj. Pro publikum to byl šok. Ale ruku na srdce... kdo z nás někdy neposnídal džbánky piva?

Kristofersson si nade vše cenil svobody a to i tehdy, když začal později hrát ve filmech – ostatně i to mu poskytlo stálý příjem. Zvláště populární byl v jeho podání pistolník a desperát Billy Kid v kultovním baladickém westernu Pat Garrett a Billy Kid. Úspěch měl

i snímek Alice už tu nebydlí a po boku slavné Barbary Streisand si v r. 1976 zahrál ve filmu A zrodila se hvězda – o lásce začínající zpěvačky a dosluhujícího rockera – což mu vyneslo i Zlatý globus za nejlepší herecký výkon. Mezi známé postavy patří i role „gumového kačera“ ve filmu Konvoj a lovec upírů v komiksové sérii Blade I, II a Blade Trinity. Za hudbu k filmu Písníkář si v r. 1984 připsal nominaci na Oscara.

Hudebně vystoupal na vrchol v polovině 80. let coby člen country super skupiny Highwaymen, ve společnosti s kovbojskými Psanci Waylonem Jenningsem, Willie Nelsonem a Johnnym Cashem. Měli obrovský ohlas.

[The Highwaymen - Highwayman](#)

V r. 2007 sám, jen s akustickou kytarou a harmonikou poprvé vystoupil u nás, zahrál asi tři desítky písní, vyfotil se se skupinou Fešáci, která jej ještě za komunistů vyhledala v USA a pod názvem Sundej z hodin závaží proslavila doma jeho Help Me Make It Trough The Night. Jody a Kid měl pro změnu v repertoáru Wabi Daněk, který svému vzoru v r. 2012 předskakoval na jeho druhém pražském koncertu. Naposledy mohli Češi vidět Krise Kristoferssona před sedmi lety při vystoupení v parku na zámku Sychrov.

55. VÝROČÍ WAMPÍRŮ

+++++

+++++

+++++

STORY O LABUTI

Při jedné ze svých malých toulek mne rozmařilý žert zlomyslného značkovače cest zavedl až k jakémusi minirybníčku, který na mapě označený nebyl. Jak se tak rozhlížím po nějakém orientačním bodu, zaslechnu zvláštní, tlumené tleskání. Proderu se tedy houštím a přede mnou se na hladině plácá – černá labuť. Jak z Čajkovského.

Byl už hluboký podzim a většina tažných ptáků už zamířila podle pravidel směrem na jih. Co tu tedy dělá tahle černá krasavice? Slyšela jsem už nejedno vyprávění o tom, jak třeba stádo nebo hejno dokáže ze svého společenství vytlačit odlišného jedince. Že by to byl i tenhle případ? A nejsou nakonec labutě barvoslepé? Ale je pravdou, že ne všechny labutě odlétají za sluníčkem, díky mírným zimám není tak velkou výjimkou, když zde zůstanou i přes zimní období. Někdy proto, že nemají dost sil a přiměřenou kondičku pro tenhle trip anebo možná i z pohodlnosti – zejména ve městech, kde spoléhají na lidi a jejich tvrdé housky. I já jsem občas chodívala pozorovat labutí kolonie na nezamrzlé řece uprostřed města.

V těchto úvahách jsem doťapala k labuti natolik blízko, aby mi došlo, že labuť není černá, ale zabláčená. Celá pokrytá hladkým černým maglajzem, který tvořil nehnutou hladinu rybníčku a který se labuť zoufale snažila smýt, a o to víc jen na sebe nabírala.

Najednou se rozhrnulo křoví a dva maníci montérkách a holinách se přikradli k labuti na dosah ruky. Obratně hozená síť spolehlivě přikryla zmítající se labuť a ve chvílce ji přitáhli ke břehu. Starší z mužů chlácholivě hladil to spoutané ptačí tělo a pobrukoval: „Neboj se ty hloupá, my ti pomůžeme...“ Mladší se na mne zakřenil a prohodil: „... na pekáč.“

Rozběhla jsem se k nim, ale než jsem se vydrápala na břeh, zahlédla jsem už jen zadní světla zabláčeného terénního vozu. A tak jsem pak ještě několik týdnů přemýšlela, jestli jsem natrefila na milovníky a ochránce přírody nebo na hloupě vtipkující zvlílé gurmány...

HH

MOKRÁ BONANZA

Na oheň dřevorubců, připravený na 14.9. na Trapperáckém campu Bonanza na Vysočině, jsem přijel divokou Fredovo cestou. Blizzard řádil jak pominutý a tak jsem se jen stěží držel směru podle staré mapy. Nakonec jsem přece jen úspěšně dorazil do údolí řeky Martriver. Bohužel, blizzard znemožnil setkání dřevorubců, zlatokopů, kovbojů, zálesáků, greenhornů, zvěďů, vysloužilých vojáků, pistolníků,

buřtguláše, věnce buřtů atd. Tak jsem se s osadníky dosyta najedl...

Martriver ale zvyšoval hladinu, nebe bylo temné, stromy padaly... A tak jsem si vzpomněl na své oblíbené hory na severozápadě. Tam přece bývá slunečno. I rozloučil jsem se s osadníky, dostal buřty na cestu a vyrazil z Vysočiny na severozápad. Ve spěchu jsem ani nestačil všechny osadníky vyfotit. Pak mě přivítaly prosluněné Krušné hory kde se konal výroční oheň T.O. White Stars. Přeci jenom máme svým způsobem velkou zemi a ty vodní katastrofy zatím nezasahovaly všude....

Míša

STETSONI ZAVÁLELI

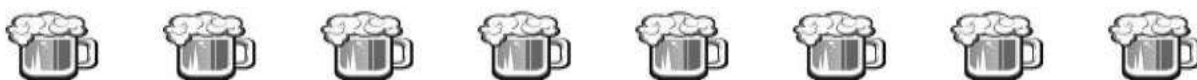

Říjnové Setkání s tramp – skou písničkou v českobudějovické Besedě bylo tento – krát provázené absencí domácí kapely Zlatá řeka. Na vině byly klasicky zdravotní důvody, týkající se téměř celé obvyklé sestavy. Ale protože se organizátoři nechtěli vzdát pravidelného setkání kamarádů, zvolili alternativní řešení, a to

muzikantský zástup. Je nutné dodat, že měli při výběru šťastnou ruku, když se rozhodli pro Stetsony.

Ti se dostavili v plné sestavě – 2 kytary, z toho jedna dvanáctka, banjo, housle, klasická basa a dva krásné ženské hlasy k mužským sólům i vokálům. Ačkoliv znám toto uskupení už dlouhé roky a mnohokrát jsem je slyšela hrát, ať už v komornějším domácím prostředí či na větším veřejném vystoupení, musím říci, že tentokrát to byl opravdu parádní koncert. Včetně zase poněkud odlišného repertoáru v rovině tramské písničky, country a folku. Hráli jako o život se dvěma krátkými pauzami a dokázali strhnout ke zpěvu i přítomné početné publikum. Prostě byli skvělí a odnášeli si nadšené ocenění a upřímné díky.

Hanka

ŽELEZNIČNÍ MAGNÁT

STONETOWN

Hned dva předáci mi hodili laso do nově se rodících společností, s cílem kolonizovat americký středozápad poloviny 19. století. A tak jsem tady. Stejně jako ostatní

greenhorni jen ztěžka vstřebávám rozsáhlá pravidla a zákony. S partákem Harmonikou kupujeme lovecké licence a vyrážíme do lovišť, naše děvčata kupují pozemky a sazenice a zkusí první dolary vydělat na svých farmách. Dědek a Sofi pracují v městských službách. Všude se to hemží gaunery a desperády, loviště ovládají

hordy mladých a zdatných indiánů. Jejich šípy a tomahavky létají hlava nehlava. Postupem času se díky střelnici stávám jedním z nejlepších trapperů, Harmonika zase

ocelovému oři nebudou.

Městečko žije svým životem, unavené stíny farmářů, lovců i zlatokopů míří do General Store směnit svoje snažení za další a další dolary na železniční trať. Slunce pomalu zapadá k Chilcootu a kostelní zvon opakovaně oznamuje, že velkolepá hra končí. Která společnost bude nejlepší? A zbudou síly a dolary na večer a noc v saloonu? Byl to hezký příběh... nebo se to opravdu stalo?

kupuje zlatokopeckou licenci a těch pár claimů do společné kasy vydělává tučné sumy. Naše squaw trpělivě pěstují a s naším předákem začínají kupovat pražce, hřeby a koleje. Nejsme první, ale některé společnosti asi stavět dráhu

Jiřča

KRUŠNOHORSKÉ VLAŠOVÉ BLUES 2024

Do mých oblíbených Krušných hor jezdívám od r. 1972. Za ten čas jsem je docela dobře celé prolezl. Potkal jsem se tam s mnoha dobrými lidmi a také s výbornými trampy. Jsem velmi rád, když se tam koná nějaká tramská akce. A

právě moji dávní kamarádi z T.O.S. Dubí s Severodubská uspořádali o třetím říjnovém víkendu 2024 akci „Blues posledního vagonu“ na tzv. Teplickém Semmeringu. Již v pátek jsem zpožděnými rychlovlakem přijel s kamarády Bleskem a Harmonikou do obce

Mostu. V pátek bylo vynikající hraní tramských a country písní v místní

který se bude muset opravit.

Romantickou, 140 let starou železnici jsme skrz mosty a tunely překonali krušnohorský hřeben a dorazili na hranici

lépe fotit.

Z nádraží jsme pochodovali na krušnohorský hřeben a došli do útulné

Hrob, abychom tam pak v sobotu dopoledne přistoupili do lokálky jedoucí z

hospodě. V sobotu jsme se v Hrobě vecpali do vlaku plného trampů a s hudbou pokračovali do hor. Bohužel, na velká nápor účastníků akce doplatil kontrabas,

se Saskem do Moldavy, kde koleje od války končí. Teprve po vystoupení z vlaku jsem viděl všechny zúčastněné trampy a mohl

horské boudy Mikuláška, nejsme byli očekáváni. Tam jsme hodovali, někteří méně, někteří více a pak za mlhy a mrholení sestoupili do vechtru Dubáků, kde se povídalo, hrálo, zpívalo, vesele bylo.....

Miša

ZLOČINY V OSADĚ

Jaroslava Kavče Šálková

CHLEBÍČEK
S MAJONÉZOU

Zločiny v chatové osadě
www.rodocapsa.cz

Už podruhé se vracím ke jménu tramské psavkyně Jaroslavy Kavče Šálkové, která je už roky spojená s dlouholetou literární soutěží Trapsavec, ať už jako autorka nebo porotkyně.

Tentokrát se zastavím na Chlebiček s majonézou – tak setotíž jmenuje název další detektivní povídky z jejího pera (nebo spíš počítače) se svéráznou chatařkou a amatérskou detektivkou Olivou Foglovou a jejím psem Vacínkem. Ta je nerozlučně spjata s chatou a osadou známou již z předešlých dílů Zločinů v chatové osadě s dalšími nezapomenutelnými postavami, které se tam vyskytují a svým způsobem i postrkují Olivino nenápadné vyšetřování.

Tentokrát k nim přibude také Bobi Kortýzová, produkční od filmu a hlavně luxusní přehlídka koupacích úborů v Lázeňských domech, která dějovým koktejlem řádně zamíchá. A co nezmůžou

koupací úbory, to doplní přehlídkové defilé psích oblečků, ale také kupící se otázky kolem investic, faktur a výhrůžek smrti. Svou roli zde sehraje i Svatava, dcera nevrlé paní Kábrlové na invalidním vozíku. Aby toho nebylo málo, vstoupí do děje kromě Oliviných přátel ze Staré osady také mírně erotický renonc starého Karbulky, který podlehl kouzlu vystupující modelky a vyvolal tak pořádný šrumec a zásah chatařů. A tak spáchaná vražda zůstala tak nějak ve stínu této události. Ve třetí třetině vstupují do situace i dvě trampky – Bačka a Šárka, ale osudový děj je již rozběhnutý a okolnosti natolik zamotané, že má i bystrá Oliva co dělat. Pochopitelně v této souvislosti nemsíme opomenout i postavu kapitána Krouckého, který vraždu oficiálně vyšetřuje a kterému Oliviny detektivní schopnosti pijou krev. Ale i tak je děj dotažený do konečného, téměř nenápadného rozuzlení bez většího překvapivého, ale naprosto logicky rozvedeného zlomu. A co mě na téhle knížce

nejvíce bavilo? Autorčin styl psaní – lehce ironický, s mírnou nadsázkou, ale výstižný a spolehlivě čtivý...

Knížечku, jakož i další dílka Kavčete najdete na www.rodocapsa.cz

Hanka

KDYŽ SEVER VÁLČIL S JIHEM

Občanská válka v Americe byla rozhodně jedním z nejdůležitějších konfliktů 19.století a zahynulo v ní víc američanů než ve všech jiných konfliktech dohromady. V urputných bojích trpěly obě strany. Všichni vojáci viděli něco, na co by nejraději zapomněli a zároveň věděli, že na to nezapomenou nikdy. Z větší části v ní veleli důstojníci bez větších bojových zkušeností, vyznávající vznešené, ale šílené heslo – vojáci mají stát zpříma a bojovat jako muži. Heroická gesta jsou ale na hovno. Víra v cokoli jiného než je vlastní přežití, je na bojišti to poslední, na

co myslíte. Jestli tedy vůbec dokážete myslet na něco jiného, než si nenadělat do kalhot. Hrdinové jsou kupodivu ti nejhorší vojáci – nerozumně podstupují riziko a ostatní vystavují nebezpečí. Nevycvičené jednotky proto šly jako na porážku.

Válka je často předkládána jako boj za zrušení otroctví, což je ale až tendenčně zjednodušeno a je to podobné tomu socialistickému: Jižani byli zlí, protože bičovali černé otroky, zatímco Severani byli hodní a chtěli je osvobodit... až nám z toho milé děti vznikla válka. Nebudu teď rozsáhle rozvádět, že ona pověstná „psí hlava“ byla Dixielandu přisuzována ne zcela právem. V těchto článcích se spíše chci zaměřit na některé události, odehrávající se na bojištích na podzim a začátkem zimy 1864, tedy právě před 160 lety a tak se společně podívejme na některá tehdejší bojiště...

19. října 1864 útočí u Cedare Creeku 10 000 mužů Jubala Earlyho na Sheridanových 30 000 Unionistů. Překvapené federální jednotky jsou brzy přemoženy, až na Wrightův sbor, který spořádaně ustupuje. Jižané zajmou na 1 500 nepřátel a zabaví množství zbraní a zásob. Už odpoledne ale odpovídají Unionisté soustředěným protiútokem. Zlomí odpor rebelů a zaženou je na zmatený ústup. Poražená Earlyho armáda se poté soustřeďuje u Fishers Hillu a ustupuje k New Marketu.

21.10. - Už v létě začal gmjr Price přemlouvat Kirbyho Smitha, aby mu dovolil převzít iniciativu a zaútočit na Shermanovo nejslabší místo, dlouhou zásobovací trasu. Útok do Missouri měl rovněž napomoci opětovnému nezvolení Lincolna prezidentem. Vpád měl být koncipován jako rozsáhlý útok 12 000 jezdců kavalérie. Ti se měli dostat mezi

Shermana a jeho zásobovací základnu v Chattanooga. Sherman by se pak musel stáhnout a bojovat s Hoodem v horském terénu vhodném pro obranu, čímž by se vynulovala unionistická přesila. Kdyby se Sherman místo toho pokusil vyrazit do jižní Alabamy, či na východ k Atlantiku, nechal by si v týlu nebezpečného nepřítele schopného vpadnout mu do zad nebo zamířit na nechráněný sever. 30. Září, když Army of Tennessee překročila řeku Chattahoochee, rozdělila se na několik částí, zajala řadu místních posádek, dobyla Allatoonu, vytrhala koleje a tak část Shermanova vojska,

který se tak dostal do svízelného postavení, musela bránit železnici. Naskonec se místo toho severanský generál rozhodl na tyto tratě resignovat a vyrazit rovnou na východ na Savannah. Tím Hoodova nájezdy svým způsobem splnily svůj účel.

22.10. - Hood opustil Gasden s cílem najít přechod přes řeku Tennessee, které byly silně bráněny. Z obav před napadením pontonů dělovými čluny

zatím postupoval po proudu dál na západ, až se dostal brodu u města Tuscumbia, kam vedla železnice, po které mohl být z Mississippi zásobován. Plán se mu podařilo splnit až u města Florence. Na druhém břehu tam byly jen slabší oddíly nepřátelské jízdy a po obou stranách byly mělčiny, které bránily dělovým člunům protivníka v přístupu. Armáda 37 000 a 5 000 jezdců tedy přešla přes řeku a 21. listopadu vyrazila do poslední větší ofenzívy Konfederace v občanské válce. Postupovala ve třech proudech mezi nimiž táhli jezdci. O několik stovek kilometrů dál na sever opustil Sherman 16.10. Atlantou a vydal se na „pochod k moři.“ Proti Jižanům stálo u Nashvillu různorodé

vojsko gen. Thomase a především pak 22 000 mužů IV. a XXIII. sboru gen. Shofielda.

U Lexingtonu v Missouru poráží v menší šarvátce během tažení konfederátů gen. Sterlinga Priceho Jižané federální jednotky gen. J.G. Blunta. Předcházela bitvě u Little Blue River o dva dny později. Jižané zde zvítězili už v r. 1861. Price se měl pokusit

pro Konfederaci získat kontrolu nad Missouri. Protože ale nebyl schopen napadnout těžce bráněný prvořadý cíl, kterým bylo St. Louis, rozhodl se realizovat záložní plán a zaútočit skrz Missouri do Kansasu a pak na indiánské teritorium. Konečným cílem bylo zničit nebo zachytit dodávky Unie a ničit její základny. Po svém vítězství v bitvě u Glasgow tedy Price pokračoval v pochodu na Kansas City, kde bylo umístěno velitelství federálních sil. Díky pomalému postupu však dal Unii šanci k soustředění sil. Gmjr Rosecrans, ve snaze vypořádat se s touto hrozbou, soustředil své muže a navrhoval obchvatný manévř za účelem Priceho dostat, ale nebyl schopen záměr realizovat. Mnoho

jeho vojáků totiž bylo příslušníky kansaské domobrany gmjr Dietzleta a ti odmítli na území Missouri vstoupit. Vyslal tedy alespoň jízdní divizi gmjr Ploesontona a dvě pěší Smithovy divize, aby Priceovi zabránily v útoku na Fort Leavenworth.

23.10. – se Priceova armáda zatím srazí s předními severanskými hlídkami, zažene je zpět a napadne hlavní Buntovy síly u Lexingtonu. Federálové nejprve vzdorují, ale

Jižané je postupně zatlačí zpět. Armáda Unie, zbavená posil, které stále tábořily u Kansas City, nemá u Lexingtonu šanci. Daří se alespoň zpomalit již tak váhavý postup rebelů a získat cenné informace o jejich velikosti a složení jednotek. Svým neobratným manévrováním se tak Priceovy jednotky brzy dostanou do pastí. Za zády mají Pleasantovu armádu a před sebou znovu se koncentrující Bluntovy jednotky v silných obranných pozicích. 8 000 Jižanů předního voje napadne síly Unie u říčky Brush, ale jsou odrazeni a musí čelit protiútokům... navíc jim dochází munice. Mezitím dopadá Pleasantův severanský útok, posílený o vojáky plk Blaiera, na zadní část Priceových jednotek. Gmjr Curtis měl neuvěřitelné štěstí v tom, že se setkal s místním farmářem George Thomasem, který měl vztek na konfederáty protože mu kradli jeho koně. Ukázal tedy veliteli Unie cestu do boku Shelbyho jednotek. V krvavé bitvě jsou Jižané tvrdě poraženi a vše, co bylo prozatím získáno, je zase ztraceno. V bitvě padl i jeden z Pleasantových brigádních velitelů a byl nahrazen pplk Frederickem Bentenem, který v r. 1876 sehraje důležitou roli v bitvě u Little Big Hornu. Zbytky armády ustupující z bitvy (pro velké ztráty) nazývané Gettrysburg západu, jsou pak dostiženy federální

kavalerií u Mine Creeku. Konfederace přichází o dvě divize a velkou část dělostřelectva. To znamenalo konec Priceova tažení a rovněž tak konec významným vojenským operacím Jihu na území Missouri, i když se ještě odehrály boje u Marais des Cygnes, Mine Creeku, Maraton Riveru a Newtonie.

26.10. – Hoodova armáda operuje v zázemí Shermanových jednotek a napadá jeho příliš dlouhé zásobovací

trasy. Navíc si plánují i invazi do Tennessee. O den později odráží Hethovy a Mahoneovy jižanské divize další pokus Unie přerušit železniční spojení do Petersburgu. Koleje zůstanou v rukou secesionistů. V následujících dnech sice Hood postupuje dále na sever, ale ani tento manévr neodradil Shermana od postupu na jih. Odešle jen odřad mající za úkol Hooda zastavit. Velí mu gen Thomas, ke kterému se přidají i jednotky ještě nedávno bojující proti Priceovi.

8.11. – je důležitým DNEM PRO UNII PROTOŽE JE LINCOLN OPĚTNĚ ZVOLEN PREZIDENTEM, což pro Jih znamená další pokračování bojů.

10.11. – zatímco Thomasově armádě v Nashvillu přicházejí posily, Hood takové možnosti nemá. Prakticky ho může podpořit pouze Forrest, který se po operacích v Tennessee stáhl do Corinthu v Mississippi. A to už Sherman zahájil svůj nechvalně známý pochod přes Georgii k Atlantskému oceánu. Nashromáždil kolem 60 000 vojáků a rozhodl se je přesunout až do důležitého přístavu Savannah, prakticky využívající zásobování z místních zdrojů. V cestě mu stálo pouze kolem 20 000 vojáků, včetně Whelerovy kavalerie. Před odchodem z Atlanty všechno zničili. O dva dny později Earlyho jednotky ukončily operace v údolí Shenandoah a přesunuly se na pomoc Leeovi k Petersburgu.

28.11. – Hood se chce u rozvodněné Duck River postavit části Thomasovy armády. Když ale řeka opadne ukáže se, že zde existuje více brodů než předpokládal. Proti severanům gen Shofielda má sice početní převahu, ale manévrování v rozbředlém sněhu je na bahnitých cestách složité a federálové mu unikají přes řeku, kam je pronásleduje jen Forrest, který donutil k ústupu Caporonovu brigádu. Víc už se nepodaří. Stejně tak prošvihl šanci na rozdrčení dalších jednotek o den později.

Při útoku na kolony v Spring Hillu se neschopnost rebelů opět projevuje. Vyrazí sice na zteč, ale narazí na dva jízdní pluky, které jsou vyhrazeny k obraně trénu. Unionistická jízda, vyzbrojená karabinami Spencer u sedla, odrazila pokus o útok a postupně ustupovala k vesnici. Forrest se kvůli obavám z příchodu nepřátelských sil pokusil o útok na koních, ale i ten byl rozbit palbou opakováček a nepřítel jim úspěšně unikl po cestě na Franklin, kde se Shofieldovy jednotky stihnou opevnit.

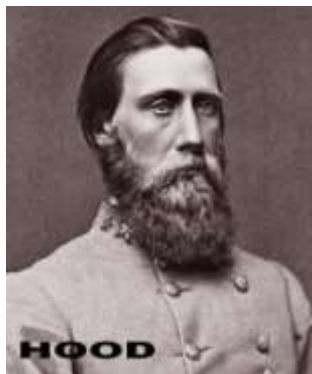
Forrestovy útočné možnosti jsou vyčerpány a nezbývá mu než čekat na posily. Trvá ale až do odpoledne než se spojí s Cleburnem a s jeho divizí postupuje stupňovitě vpřed. Tentokrát se jim podaří Bradleyho brigádu obrátit na útěk, ale jejich postup je pak zastaven palbou čerstvě přisunutých děl. Všechny

přípravy na další postup ale byly po celou noc zmatené a rozhodnout se nemohl ani Hood sám. Toho využije u Nashvillu Thomas, postaví nové mosty a zahájí spořádaný ústup. Trasa ho na několika místech vedla v těsné blízkosti konfederačních vojáků, dokonce mohli občas spatřit záři jejich ohňů. Nakonec se do Spring Hillu dostali i když hlavně snad díky tomu, že si je jižanské hlídky spletly s očekávanou Bateovou kolonou. Rebelové, ať prostí vojáci či důstojníci, mezitím spekulovali proč ještě nebyl nařízen

útok na roztažené nepřátelské vojsko? Žádné rozkazy nebyly vydány a Schofieldovo vojsko uniklo z téměř úplného obklíčení.

30.11. – Jižané konečně zformují první jednotky a zaútočí na jejich pozice. Federály se jim sice podaří vytlačit, ale až po velkém masakru, kterým je stály útoky proti nepřátelským bateriím a silným postavením pěchoty. Hoodovi nic nevychází tak, jak by chtěl. Jeho muži jsou vyčerpaní a teď ještě navíc utrpěli těžké ztráty proti slabšímu nepříteli. Schofieldova armáda v pořádku ustoupí k Nashvillu a spojí se s Thomasem. Po velkém váhání pak znovu zahájí útok proti Hoodovým silám.

Na několika místech se jim podaří Jižany zatlačit, ale zdaleka ještě není rozhodnuto. Mrazivá noc v zákopech a za deště a sněžení znamená pro vojáky na obou stranách hotové peklo. Hood ale přes jasně nevýhodnou situaci svých sotva 30 000 mužů nehodlá ustoupit a Thomas se svou 50 000 armádou musí dál a dál útočit. Vzbouřenci oddolávají zdrcující přesile poměrně dlouho, ale odpoledne už jejich linie povolí. Mnoho Jižanů je zajato a zbytek prchl z bojiště. Za nelidských podmínek pak poražené zbytky Hoodovy armády ustupují zasněženou krajinou směrem na Columbiu. Většina z nich nemá boty a cesta jejich pohybu se dá vysledovat podle množství

krvavých šlápot.

Zatímco se stav unionistické armády pomalu zlepšoval, u Hoodova vojska platí pravý opak. Jak už jsem říkal, armáda trpěla nedostatkem bot, topiva a zimní výstroje. Situaci nezlepšilo ani zprovoznění železnice v úseku Pulaski – Franklin a navíc opět udeřily mrazy se sněhem.

6.12. – dostal Thomas od Granta rozkaz k okamžitému útoku, ale ten jej stále odkládat na dobu než se zlepší počasí. 14.12. konečně začal led tát a bylo rozhodnuto o zteči na následující den ráno. Při obraně proti nepřátelským útokům padl gen Cleburn a Brownova divize přišla o svého těžce zraněného velitele. V noci už začaly některé části rebelů skutečně ustupovat, ale Hood mezitím rozhodl zkusit ještě jeden útok ráno, tentokrát s podporou dělostřelectva, které začalo přijíždět od Spring Hillu. Ve dvě hodiny pak ale jeho zvědové spatřili zapálený most a úplné stažení unionistických oddílů. Na bojišti zůstalo 2500 mrtvých a 6 000 raněných, většinou z Army of Tennessee. Mezi ztrátami byla i celá polovina z 26 generálů zúčastnivších se bitvy.

13.12. – Sherman na svém postupu vyplenil ohromnou část území. Zabavoval potraviny, likvidoval úrodu, vypaloval plantáže a to vše v pásu 60 – 100 mil.

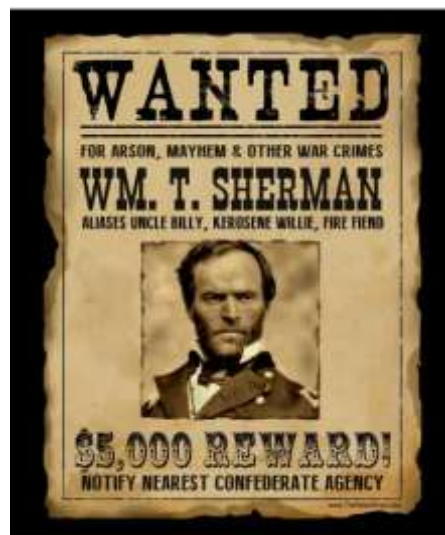
Ačkoliv u svých vojáků kázeň relativně udržel, takže životy civilistů šetřili, co to bylo platné, když za jeho armádou postupovaly hordy dezertérů a psanců, kteří se chovali zvěřsky a donutili tak tisíce lidí opustit své domovy. Krutý nepřítel dobyl pevnost McAllister na řece Ogeechee a jeho předvoj dorazil k Savannah, kde navázal kontakt s federálním loďstvem. 10 000 Jižanů stačilo z opevnění uniknout s plnou výzbrojí, ale město je vydáno na pospas Shermanově armádě.

Ačkoliv u Franklinu těžce narazil, nepřestával se John Bell Hood tlačit na sever přes Tennessee, s cílem na začátku prosince zaútočit na Nashville. Zatím město hodlal jen obklíčit, protože mu chyběly patřičné síly k přímému útoku. S nadějí očekával, že ho snad gen. Thomas velící městu napadne, bude odražen a on sám pak přejde do protiútoků. Jenže ten mu na špek neskočil. Měl poměrně dost vojáků, i když z několika různých oblastí a předtím společně nebojujících (např. muže gen Schofielda a A.J. Smitha). Thomasovy pečlivé plány byly ale brzděny těžkým zimním počasím, které na střední Tennessee udeřilo. Lincoln i Grant jej neustále bombardovali úpěnlivými prosbami o rozhodné opatření a Lincoln dokonce poznamenal, že se obával, že se Thomas stane něčím podobným jako byl Georg McClellan. A rozčilený Grant vyslal 13.12. gmjr Johna Logana s příkazy zbavit se Thomase, kdyby útok nezačal do jeho příjezdu do Nashville.

Zatímco Thomas plánoval, Hood se rozhodl vyslat Forrestovu kavalerii do útoku na Murfreesboro. Tím však nejenže oslabil svoje síly, ale navíc se tak zbavil služeb zvědů. Když pak vypukla bitva stalo se něco co se dalo čekat. Jižanské pozice se zhroutily a Hood nakonec neměl jinou možnost než celou svou frontu stáhnout. Novou pozici zaujal o něco dál na Shyově a Overtonově kopci, kde doufal najít útočiště. Mezitím Thomas přeskupil své muže s cílem tyto nové pozice napadnout. Boj trval celý den 16.12. a napadení ze tří stran nakonec Jižané ustoupili a rozbitá armáda ustupovala směrem na Franklin. Sledování Wilsonovou kavalerií překročili konfederáti znovu řeku Tennessee a pokračovali dále až do Tupelo. Jejich ztráty činily kolem 6 000 mužů a tato porážka u Nashvillu účinně zničila Armádu Tennessee jako bojovou sílu. Hood pak byl donucen 13.1.1865 rezignovat. Zároveň tak skončilo nebezpečí pro Shermanův týl a mohl volně vpadnout do Georgie....

A OSTATNÍ FRONTY?

24.12. - na Štědrý den zaútočila velká federální flotila pod velením gen Buttlera na pevnost Fort Fisher v ústí wilmingtonského přístavu. 60 těžce vyzbrojených lodí proti ani ne 50 dělům obránců. Palba unionistů je ale dost nepřesná a nenadělá velké škody. Sporadická palba Jižanů nevypovídá ani tak o jejich neschopnosti, jako spíše o nedostatku střeliva. Nakonec musel útočník na břeh vysadit 6 000 vojáků... ale ti jsou

při svém pozemním útoku zastaveni kartáčovou palbou a musí se vrátit zpět na paluby lodí. Flotila musí ustoupit a útok na poslední funkční přístav Konfederace musí být odložen. Nevychází ani jiné Buttlerovy plány – např. ten na prokopání kanálu v ohybu řeky James opět skončí fiaskem. Poté co černí dělníci po několika měsících tvrdé práce téměř propojili obě ramena řeky, měl být zbytek břehů odstraněn výbuchem nálože střelného prachu. Po odpálení na Nový rok 1865 ale exploze zasypala zeminou již vykopanou část....

Jožin

BUDĚJCKÝ WESTERN

Místo ovládly indiánské kmeny, jezdci rodea i Pony expressu a samozřejmě – protože bylo plno muziky (do strun udeřili Rebels i

a mnozí neoddolali touze zakřepčit si ani při vystoupení BlueGround a Kláry či Ladybirds. Nechyběla ani Jimmyho westerno –

28 den měsíce lovu jste se na budějckém Sokolském ostrově mohli cítit jak na divokém západě.

Spolektiv) – došlo i na tradiční dobové tance v podání Blueberry

vá show, lasování a práci s bičem předváděli David a Štěpán z Fort Hary, s průvodcem jste si mohli

prohlédnout vybavená tee-pee a zúčastnit se různých tematických dílen či soutěží a kdo měl zájem, mohl vyskočit i

do sedla. Mnohé lákalo i řemeslné tržiště a samozřejmě občerstvení. A co na tom všem bylo vůbec nejlepší? No přeci to, že za vlezný jste nemuseli z váčku

lovit ani nuget. A počasí? Samozřejmě indiánský léto. A komu to uteklo, tak zase za rok!

T.O. PRAVÉ POLEDNE & Co.

Zvu vás do hlubokého lesa, daleko na západ, kde má na den sv. Václava výroční oheň osada Pravé poledne. Jak praví klasik: „Babí léto je v plném proudu“ a důležité je, že hlavně ze shora i zdola protentokrát bez vody. Dorazil jsem sem skutečně v pravé

poledne. Osada má krásné místo, s prostorem nemá problém a na příchozí kamarády a kamarádky byla dobře

ohně, jehož report zde můžete shlédnout. Celý víkend byl perfektně zorganizovaný

připravena. Celé odpoledne probíhalo velké množství soutěží a po celou dobu hráli perfektní hudebníci. V podvečer dal konečně šerif pokyn k zapálení výročního

A osada skutečně zaslouží velké UMÍ!

Foto Míša a Boránek

95 T.O. HOBART CAMP

v hospodě U Dernerů aneb v Čunčí hubě. Byla krásná podzimní mlha a já jsem si cestu lesy zkrátil skrz bývalou vojenskou

Všechno bylo promočené nebo vlhké, ale hranice slavnostního ohně byla v pořádku zapálena. Výborní muzikanti,

do noci. Prostě potlachová pohoda...

Miša

Druhý víkend v říjnu 2024 se konal potlach k 95. výročí T.O. Hobart camp. Ven jsem mohl vyrazit až v sobotu, tak jsem šel po brdském hřebeni se zastavením

základnu. Na potlachovišti probíhaly soutěže v hodu podkovou, kládou a střelba ze vzduchovky. Samozřejmě, že k dispozici byly i soudky s lahodným nápojem.

v čele s šerifem Hobartů, nám hráli dlouho

MALÁ VÁNOČNÍ

Po nástupišťích se proháněl vítr a chvílemi pod plechové střechy zaháněl sněhové vločky. Těch pár lidí, kteří stáli ve frontě před kioskem, přešlapovalo netrpělivě z nohy na nohu. Stánek s blikavým nápisem „Občerstvení“ byl jediný otevřený na celém nádraží. A dost možná i v celém městě. Byla to nevzhledná, omšelá krabice, jaké stály i na všech ostatních nástupišťích, ale z téhle jediné vycházelo okénkem a škvírami kolem dveří světlo, a uvnitř se dalo tušit i teplo. A ještě něčím byla tahle krabice zvláštní. Byl totiž prosinec a Štědrý den k tomu.

Na kolejích stál brumlající motoráček, ve kterém jistě bylo teplo, ale nikdo do něj nenastupoval. Všichni postávali kolem rozsvíceného kiosku, za jehož okénkem se pohybovala žena neurčitého věku s tváří předčasně omšelé šlapky. Za ní, na nízké stoličce, seděl pihatý nazrzlý esenbaček bez čepice. Důležitě naléval do připravených sklenic horkou vodu. Vůně grogu vycházela okénkem ven a příjemně šimrala v nose. O stěnu stánku se zády opíral blondáček s netečným výrazem a sluchátky, které si co chvíli posouval z uší za krk a zase zpět.

Sundal jsem krosnu ze zad, opřel ji o stěnu a stoupl si na konec krátké řady. Ve frontě stála starší, nejspíše venkovská žena a za ní dva nádražáci. Od vidění jsme se znali a kývli si na pozdrav. Jeden se ke mně otočil: „Jedeš tam nahoru?“ optal se a já přikývl, „A copak jim zase vezeš?“ pokračoval neodbytně. Musel jsem tedy vyprávět jak jsem nazdobil stromek už minulý týden, čím vším jsem jej ověsil a co vezu teď s sebou. Před ním stojící muž v nádražáckém kožichu se otočil také: „Tak to jseš ty, ten pošuk, co strojí stromek v lese pro zvěř,“ a trochu omluvně dodal: „No, nic ve zlým, mladej. Já, co jsem sám, stromek nedělám a беру si rači službu.“

Starší žena odstoupila od okénka, fronta se pohnula a hovor utichl. Žena si rovnala ještě něco v kabelce, která se k ní vůbec nehodila.

Pomačkaný obličej ženy zevnitř z kiosku se najednou objevil ve svítícím obdélníku okénka. „Paní, ještě tady máte zpátky, dyk ste mi dala stovku.“ Vesnická žena se otočila ke světlu a vzala si peníze z natažené ruky. V nastalém tichu bylo slyšet její tichý hlas:

„Nezlobte se – víte, já byla dneska za mužem v nemocnici a sem z toho eště celá špatná,“ nepatrně se usmála: „Nebo dobrá, já už sama nevím, oni mu měli brát nohu, ale pan primář dneska říkal, že mu ji asi nechají, tak se nezlobte,“ dodala už zbytečně. Otočila se pomalu odcházela k motoráčku. Odcházela tak tiše, jako se na koleje snášely vánoční sněhové vločky.

Kluk opřený o stěnu kiosku se probral z netečnosti, otočil se k nám a nevěřicně se optal: „Co to povídala ta baba vo noze?“ Už se zdálo, že těch pár pitomých slov zůstane viset v tichu, které trapně stálo mezi námi.

V osvětleném okénku se najednou znovu objevila předčasně omšelá tvář: „Tak hele, prcku,“ ozvalo se, „dyž něčemu nerozumíš, tak rači mlč, víš prd vo životě. Dneska chodí Ježíšek a ta paní od něj dostala moc pěkněj dárek, jenže voni ti asi neřekli, že nákej Ježíšek byl,“ to už dodala skoro jenom pro sebe.

Sníh se snášel dál mezi koleje a z té bílé tmy se najednou vynořil výpravčí. Vyskočil na nástupce, otřepal si sníh z bot... „Panstvo, kdo jede na Dvořiště, nasedat.“

Nastoupil jsem jako poslední a sedl si dozadu na širokou lavici. Je odtud vidět zpátky, krosna nikomu nepřekáží – a pak – byl jsem tak sám. Předě mnou seděli v motoráčku všichni ti z nástupiště. Nepřítomně se usmívající venkovská žena, oba muži v nádražáckých uniformách i blondáček se sluchátky. Ten vytáhl s plátěné tašky načatou lahev rumu. Beze slov, jenom tázavým trhnutím hlavy nabídl jednomu z mužů. Muž zvedl lahev k ústům a naše pohledy se setkaly. Kývl na mě volnou rukou: „Mladej, pojd' do houfu...“

Zvedl jsem se a trochu zavrával. Písknutí píšťalky a zelené oko baterky vypustilo motoráček do bílé tmy. Ještě jsem se otočil, ale matně osvětlené nástupiště s kioskem už skoro zmizelo. Zbylo z něj jen světlejší kolo za stěnou ze sněhových vloček. Ale i přes ní z něj svítilo takové tiché, jiskřivé světlo. A my jsme si ho kus dováželi s sebou. To teplo, které k nám přichází jen jednou v roce, přes stovky let a stovky mil z jednoho betlémského stavení.

Kajk 3. místo próza nad 23 let XVII Trapsavec 1991

Z LODNÍHO DENÍKU aneb...

POPRVÉ NA ŘECE

*8. část vypravování starých říčních vlků o jejich
trudných začátcích v letech šedesátých minulého
století. Navazujeme v místě, kde minule vyprávění
končilo...*

„Však jsme tam vyvolali hotový poprask, „ přidává se Pavel, „ale stejně jsem už měl strach, že to špatně dopadne.“

„No tak vidíš, mohli jsme to také jet,“ obrátil se na mne se spokojeným úsměvem Karel, vědom si toho, že už se nemůžeme vrátit.

„Hoši, jak říkám, bez špricky ani rána.“ uklidňuje nás Franta. Myslím, že jsme měli také namále. Chudák kamera, kde bychom ji teď lovili...“

„Tak hrozny to zas byt nemohlo, když to sjeli takoví dva kemóni!“ neodpustila si popíchnutí Zdena, ale Franta ji nechává bez povšimnutí a už líčí tu odvážnou jízdu.

„Jak jsme opatrně najížděli mezi sruby,“ říkám opatrně, „protože jsme se pořád rozmyšleli jestli se nevrátíme, tak najednou už se vrátit nedalo, proud šlajsny už nás

táhnul jako hrom. Jenom jsme slyšeli, jak od šlajсны jde velký křik zdejších zevlounů, že to jedem bez špricky a viděli jsme přitom jak se hrnou k šlajsně očumovat naši sebevražednou jízdu. To víte, že čekali veikou srandu, až se uděláme. Ještě jsme slyšeli jak někdo zařval „Ježíšmarjá, už jsou v tom!“ a měl pravdu. Bylo nám v tu chvíli všelijak. Jak nás šlajсна vyplivla do těch svých kohoutů a zabaláků, celí jsme v nich

zmizeli a mysleli jsme jen na to. Jak se z toho rychle a se zdravou kůží dostat. Ke všemu ta naše potěra vyváděla jako jankovitá kobyla, škubala sebou a vyhazovala, jen to v ní praštělo. Však jsme si také mysleli, že bude nadranc. Ale vydržela, mrcha. Nabrali jsme sice pořádně, ale ukázali jsme těm čumilům, jak se na to musí.“

„Hele, šváro, nevytahoval bych se tolik,“ prohodila jako mimochodem Jiřa,

když si srovnala na opáleném nose importované brýle. „Stejně jste k tomu přišli jak slepí k houslím. A myslím, že kdyby jste se mohli na kraji šlajсны vrátit, že by bylo po senzaci.“

Ale to již popichování skončilo a my jeli dále společně. Řeka si chvílemi poskočí jako neposedné děcko a za chvíli zase jakoby odpočívala a nabírala dech k dalšímu skotačení. Lesy zůstaly daleko za námi a naši cestu lemují jen vysoké hlinité břehy, z nichž sem tam na nás pokývne zakřivená vrba. Krajina se rozevírá a docela ztrácí svůj romantický půvab. A řeka v zákrutech uhryzuje obnaženou žlutici, aby se nasycena rozběhla do Českobudějovické kotliny.

Pádlujeme zvolna a klidně, trochu povídáme, trochu žertujeme a tak se hravě dostáváme k dalšímu jezu v Plané. Přídě našich lodí vytahujeme na pravý břeh a my muži si jdeme prohlédnout zdejší šlajсну, která burácí uprostřed jezu. Na srubu se sluní domorodý mladík naše odborné úvahy doplňuje dobrou radou a výstrahou.

„Nejezděte to, je to nebezpečné. S těmi vašimi ledoborci byste se přes šlajсну ve zdraví nedostali.“

Dáváme mu zapravdu. Propust je zčásti zahrazena a uprostřed je vzpříčená deska, která by nám mohla pěkně zahrát. Po chvílce mudrování se vzdáváme vážného úmyslu propust sjet a raději přenášíme. Frantovi se již hladem křiví tvář a hrozně běduje, jak by jedl. Však my bychom dobrým soustem také nepohrdli, ale do Budějic je to už celkem blízko. Myšlenka na jídlo se stává hnacím stimulem, my zvyšujeme tempo a tak máme brzy v dohledu Rožnov. Kajak se odpoutává od našeho konvoje a míří si to přímo na střed jezu, kde jsou již z dálky vidět sruby propusti. Že by nás ti rošťáci chtěli vlákat do

nějaké léčky? Přece by si nevzali na svědomí náš „porcelán.“ Ti však jedou přímo do propusti, projíždějí ji úplně hladce a nyní na nás mávají abychom jeli klidně dál. Skutečně, propust je tak snadná, že ji docela hravě projíždíme i s bagáží a porcelánem.

Řeka se dvakrát rozvážně zakroutila, tu vlevo a po chvíli vpravo a nám se přes klidné, lesknoucí se vody, otevírá pohled na tak námi obávanou první českobudějovickou retardérku. Nad ní se u břehu tísní řada pramiček a my pracně hledáme místo, kde bychom se bezpečně vmáčkli. Nevěděli jsme, že je zavřená, tak jsme se nechtěli pouštět příliš blízko.

Beze spěchu přenášíme bagáž a díváme se z ptačí perspektivy na kamenná zdrhla v propusti. Když se vracíme zpět k lodím přijíždějí i naši staří známí slalomáři od Rybů. Vítáme se halasným AHOJ a oni hned ať se s přenášením neunáhlujeme, ať trochu počkáme, že se to možná vyplatí! Jejich šerif hned spěchá přes lávku nad hrozivě vysokým jezem do strojovny uprosit technika, aby nám pustil stavidla. Domluva byla

krátká a za chvíli se rozjařeně vrací a se zdviženými rukama hlásí, že se pojede.

Jsme trochu vzrušení. Vždyť nevíme co nás čeká a z literatury známe jen nebezpečí, které hrozí na zdrhlech retardéru. Ela souhlasí, že to se mnou riskne. Franta bude pokoušet štěstí s Pakynem a Pavel pojede na kajaku. Nikdo ani nemůže zakrýt tu notnou dávku nervozity, která se všech zmocnila před rozhodným okamžikem a tak Slávek jde ještě pro radu k našim známým. Jejich bezstarostný klid nám vrací rovnováhu, zvláště když nás ujišťují, že na tom nic není. „Jen držte loď hoši pěkně mezi válci a můžete je pro zlepšení stability lehce hladit pádly. A žádný strach...“ radí sympatický mladík, který jede s partou v kanoi sám.

Stavidlo klesá a voda se s hlučením rozbíhá propustí. Je nutné se připravit. Je nám všelijak. První mizí parta slalomářů, které vede mladík jedoucí singla a za nimi jsme na řadě my. Se zatajeným dechem vjíždí první Slávek s Elou a za ním ostatní. Slávek ještě na poslední chvíli opakuje při vjezdu mezi válce svému háčkovi nutné instrukce. Ta se chudinka tak vylekala toho přívalu vod, které se prudce valily do propusti, že místo hlazení zcela hrubě zapíchla pádlo do žlutého válce a Slávek myslím zažil pokus o infarkt.

Zdvižená příd' lodi vybočila prudce vlevo, loď se hrozivě naklonila a chybělo velmi, velmi mámo, aby se překloupila do nevlídné propusti. Záhadným manévrem však byla loď přivedena k poslušnosti a sjezd skončili bez úhony. Slávek měl ještě pod šlajsnou brýle mokré. Tvrdil sice, že je to od vody, ale moc bychom za to nedali, že to bylo od strachu. Máme ale za sebou šlajсну, kterou se podaří sjet málokomu (i když jen proto, že je stále uzavřená. Díváme se ještě jak projíždějí pramičkáři, nakládáme bagáž a jedeme dál....

VLTAVA DRUHÝM OKEM

třeba symbolickým otočením klíčem a poděkovat tak za nezapomenutelné chvílky letních dní. Mnohdy ale nemusíte čekat až do příštího jara a poslední plavbu si můžete prožít i jinak. Do pestré nabídky vodáckých

druhé říční sobotě vyvalí na Vltavu v několika vlnách stovky lodí se závodníky, aby vyrazili na oblíbenou trať z Vyššího Brodu, resp. Rožmberka, do Českého Krumlova.

S nástupem podzimu se vodáci musí na jistý čas rozloučit se svými oblíbenými toky. Konec sezony ale nepřináší jenom poslední plavby, při kterých se s řekou můžete rozloučit

aktivit se bezesporu řadí i Českokrumlovský říční maraton, jenž každoročně přiláká stovky milovníků vodáckého sportu, a to od amatérů až po elitu. Už jedenadvacet let se třeba vždy o

Při prvním ročníku se v r. 2003 nechali pořadatelé inspirovat vodáckým maratónem ve francouzském kaňonu Ardèche, který ovšem ve vlastním podání a přizpůsobený podmínkám přenesli na podzimní jihočeskou Vltavu. A od té doby se sem sjíždí stovky příznivců tohoto mokrého sportu. Jen letos to bylo 800 lodí a na nich 1 320 nadšenců z 27 zemí z pěti

kontinentů světa. Co se soutěžních kategorií týče, je to nejpočetnější závod u nás.

Jihočeské řeky

na kanoích, kajacích, raftech, pramičkách či v poslední době stále víc oblíbenějších padleboardech. Divácky oblíbené je nejen překonávání devíti jezů, ale i povinný přeběh v kempu Na pískárně, odkud mimo jiné startuje dalších šest žákovských kategorií. K překonání těch 36, resp. 26 kilometrů stačí nejlepším borcům necelé tři hodiny. A pro ty, co už jsou znuženi podívanou na krásnou podzimní přírodu u nejznámější jihočeské řeky, je vždy připraven i doprovodný kulturní program....

Nastoupit do něj může vedle špičkových závodníků opravdu každý, protože je vysáno na 26 kategorií, lhostejno už zda

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

POSLEDNÍ VANDR NA ZLATÉ ŘECE

Při trampském potlachu na březích řeky Sázavy, pod zříceninou hradu Hláska, došlo k úmrtí jednoho člena trampské komunity. Jeho smrt je zdánlivě banální, způsobená zřejmě nešťastnou náhodou. Mrtvý nebyl vůdčí osobostí, ale spíše mládencem potýkajícím se s vlastním životem. Proto hledal únik z městské civilizace do lesů a přírody, do společenství stejně smýšlejících kamarádů.

Píše se rok 1992. Na břehu Sázavy se objevuje navrátilce z ciziny. Má v úmyslu tohle idylické místo změnit k obrazu svému. To se ale ostatním nelíbí. Kanda, jeden z trampů nevěří, že k úmrtí došlo nešťastnou náhodou, jak jsou o tom přesvědčeni všichni ostatní. Vydává se proti proudu času, schraňuje důkazy a snaží se nejen vytvořit skutečný obraz svého kamaráda, ale hlavně najít důvod, proč musel být odstraněn. Kniha sice vyšla již před pěti lety, nerozhodně stojí za přečtení...

PODZIM NA NÁHODĚ

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

OZVĚNY INTERPORTY

V říjnu jsem dostala mile formulované pozvání na OZVĚNY INTERPORTY v Ústí nad Labem, kde jsem v minulosti řadu let dělala v redakci Portýra. Poslední roky jsem tam sice už nejezdila, ale každý rok jsem tam byla pravidelně zvána.

Nicméně tentokrát jsem se rozhodla do Ústí vypravit – a to společně s kamarádkou Georginou z Brna, která se rovněž podílela na obsahu někdejšího Portýra, ještě několik roků po mé rezignaci. Porta se mezitím transformovala na Interportu a stavěla si jiné mantinely, co se týkalo žánru a účastníků, ale našla si své publikum a svůj okruh vystupujících, v řadě případů i ze zahraničí – nejvíce našich blízkých evropských sousedů.

Ale musím přiznat, že jsem udělala dobře, když jsem se první listopadovou sobotu do Ústí vypravila – bylo to velice milé a příjemné setkání „v pravé poledne“, jak to bylo nazváno, i když svým způsobem poněkud smutné. Hlavní dva pilíře tohoto náročného ústeckého festivalu – Jindra Šrejbr a Pepa Vejlupek – se totiž rozhodli po pětatřiceti letech skončit v manažerské pozici zmíněného projektu. Bohužel se ale zatím neví, kdo tento chomout po nich převezme, protože to rozhodně není jednoduchý úkol. Nejde jen o koncerty a vystupující, ale o tisíce složitých věcí kolem. Tak nezbyvá, než držet palce a podpořit jejich naději na šťastné rozuzlení.

Jindra Šrejbr a Pepa Vejlupek se rozhodli rozloučit stylově – byl připravený bohatý raut a kromě toho i několikahodinový pódiový koncert. Svou příležitost dostal Přelet MS, trojice dam s hezkými a většinou zábavnými písničkami s veselými texty, které vidáme i na jiných festivalech. Po nich se na pódiu objevil countryový WTC Band, velký úspěch měli nesporně Trapeři s Robertem Křest'anem, který dokázal, že je prostě profesionálem i na malém sále. Publikum se jich nemohli nabažit... byla to vlastně taková přehlídka vzpomínek. O závěr se pak postaralo trojčlenné uskupení Sychravo, což je složenina ze začátků jejich příjmení – hrají výhradně Ryvolovky, a to v odpichovém brněnském stylu. Krátkým vystoupením se uvedl i stále se usmívající kytarista a písničkář Ota Maňák z Ostravy. Na pódiu se dokonce křtilo zbrusu nové CD poslední kapely a předával se narozeninový dar v podobě převeliké lahve Karlu Poláčkovi, jednomu z pamětníků vzniku Porty a čerstvému osmdesátníkovi.

Ovšem muzicírování, přestože naprostá většina účinkujících odjela, pak pokračovalo i v přísálí při dojíždání pochoutek z rautu. Najednou se odněkud vynořilo asi deset nebo více kytar, mandolína, housle, banjo, ale i klávesy. Hrál se spontánně – od Bacha po

Vlacha – prostě všechno možné od trampských písniček, přes folk, country, rockenroll až po pop nebo třeba i filmové melodie... Zpívali snad všichni, a to až do druhé hodiny po půlnoci. Jak bylo potom příjemné zalehnout v hotelu Bohemia, kde nám noclehy velkoryse zajistili pořadatelé tohoto smutno – veselého setkání...

Hanka

GOLDEN RUSH

Na Uragánu v povodí Černé řeky Švarcavy se provalilo, že se tam nacházejí nějaké opuštěné zázory, což vyvolalo

opětovný run na zlatá ložiska. A protože

se pár nugetů vždycky hodí, tož hurá tam. Ale když jsme se protáhli kaňonem Švarcavy, nám pod hrádkem Sokolčí podle zakalené vody trklo, že se na rýžování zřejmě bude

podílet i nějaká velká průmyslová společnost. Jezero Soběnovské přehrady

bylo totiž vypuštěné a bagry nakládaly cca čtyřmetrovou vrstvou naplavenin bahna, písku a šterku, zřejmě s úmyslem převézt je jinam, asi na místo konečného vytěžení.

campu Uragán už to bylo daleko jednodušší. Každý obdržel pikslu šterku se zlatinkami a prý – předved'te se. Samozřejmě, že se našli i tací fikaní jedinci

založení korporace a společného rýžování. Bez ohledu na své povolání měl nakonec nejlepší výsledky kamarád Kominík. Do toho souběžně probíhaly soutěže z luftflinty,

nikoho neohrožovala. Nebezpečné ovšem bylo zdržovat se pod stromy. Bezpečné by to bylo pouze s přilbou – hojně totiž padaly žaludy. A jak tzo vždycky bývá, odpolední čas se rovněž proklábosil a prozpíval a hudba pak plynule navazovala i po zapálení ohně

Oficiálně to prý sice byly úpravy, aby se neprotrhla hráz (viz povodně ve stejné době po republice), ale čert jim věř. Na

Kteří ve snaze vyhnout se fyzické práci, snažili se na tuto dřinu najmout pracovní sílu – prý to i na Kloondiku tam probíhalo – ale neprošlo to. Druhou fintou bylo

hod falešným obřím nugetem, vrhalo se i kudlama a kdo chtěl, mohl si vyzkoušet i luk. Případná vystřílená munice sice

„Všemi milovaný, neodvolatelný, doživotně zvolený...“ šerif osady Vyschlé korytu prohrál ve vrhu kamenem tu svou a všichni jeho osadníci tak navěky skončili v područí T.O. Račí potok... Inu, dějou se to věci.

A propó na závěr jednu perličku od pořádající osady. Víte třeba, že zrovna tu vaši může třeba šerif prohrát v nějaké nevydařené sázce? A přece se tak stalo.

SETKÁNÍ U SPITFIRU

Již řadu let se na Den válečných veteránů setkává u pomníku Spitfiru v centru Českých Budějovic stabilní hlouček příznivců, včetně oficiálních zástupců státní správy a Československé obce legionářské. Potěšitelné bylo, že letos se akce konala skutečně 11.11. V 11.00 hodin se na daném místě sešlo mnohem více lidí, než tomu bývá obvykle. Škoda jen, že pořadatel, který se mimo jiné také zasloužil o vznik tohoto památníku ve tvaru čelní části Spitfiru, nepřistoupil k zahájení akce a dalším bodům setkání včetně pokládání kytic v daném čase. Rozhodl se totiž čekat na paní primátorku, která měla úřední zasedání a slíbila přijít k památníku až ve 12 hodin. Ostrý vítr a zima odradily naprostou většinu čekajících, kteří to po půlhodině vzdali, položili své květiny k pomníku a bez jakéhokoliv slovního doprovodu odešli do tepla. Paní primátorku tak potom u pomníku přivítal kromě pořadatele akce pouze jeden z účastníků.

Snad se za rok setkání vydaří lépe, protože tahle slavnostní vzpomínka, stejně jako ti, které si v ten den připomínáme, si to rozhodně zaslouží...

Smutná zpráva. Zemřel Jura Cancak, legenda Brněnských - osad.

VRACÍM SE Z VANDRU DOMŮ, VE VLASECH LISTÍ, V BOTÁCH JEHLIČÍ, VONÍM OHÝNKEM A JSEM ŠTASTEN, ŽE TEN VÍKEND BYL SICE KRÁTKÝ, ALE KRÁSNÝ... DÍKY VŠEM MÝM KAMARÁDŮM, KTERÍ MĚ PROVÁZELI TULÁCKÝM ŽIVOTEM. MNOZÍ UŽ MEZI NÁMI NEJSOU A TAK JIM, TAM NA DRUHÝ BŘEH ŘEKY, POSÍLÁM VELKÉ AHOJ A JSEM RÁD, ŽE JSTE BYLI MÍ KAMARÁDI A VĚŘÍM, ŽE SE U NEBESKÝCH OHŇŮ JEDNOU SPOLE SEJDEM.

Bohužel však řady posílili nejen již zmiňovaný Jiří Procházka – Jura Cancák, ale třeba také dlouholetý člen Mobilního tramského muzea Karel Muňka Smolík, Jarda Kriebel, Hana Halnice Kološová z T.O. Suchá olše, Jiří Amigo Polák z Tuláků Šumavy, Jan Hans Říha z Fort Adamsonu... a raději už víc nevyjmenovávat, stejně všechny a případně další znáte a vzpomínku jim věnujete u každého ohně a nejen jednou za rok o Dušičkách...

O PÍSNÍCH A MUZIKANTECH I.

Také listopadová zpívaná, konaná jako vždy v českobudějovické Besedě, se musela vyrovnat s absencí domácí kapely Zlatá řeka, zaviněnou zdravotními problémy podstatné části muzikantské sestavy.

O náhradní program se postarala vltavotýnská skupina Vandrband, která zde v minulosti již jednou hostovala. Čtyřčlenné uskupení, skládající se z kytar, banja, basy a tahací harmoniky vyplnilo čtyřhodinový prostor

spoustou starých tramských evergreenů a skvěle zahráných ryvolovek s jedinou přestávkou. Publikum ocenilo výběr a nasazení kapely a muzikanti pro změnu zase to, že se přítomné tramské

posluchačstvo spontánně přidávalo svým hlasem k hraným písničkám. Zkrátka všichni si listopadové zpívání užili a při loučení zazněly díky na obou stranách...

Hanka

A JAK NA VLCÍCH?

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

REJPAL

O PÍSNÍCH A MUZIKANTECH II.

Jakousi nepsanou tradicí se už stal podzimní příjezd slovenského Pekaringa na jihočeský Hazard. Tentokrát slovenskou sestavu doprovázel také Drobek Martin z Brna, kterého jsem znala už z několika předchozích setkání v jiných místech jako hudebního nezmara.

Asi se budu opakovat, ale ani tentokrát si neodpustím pochvalu na adresu Pekaringa, které se specializuje rovněž na

ryvolovky, ale zná i stovky dalších písní, zejména z brněnského repertoáru. Co ovšem v této souvislosti stojí za zmínku, je fakt, že všechno zpívají perfektně česky, bez jakéhokoliv slovenského akcentu, výslovnosti či sebemenšího náznaku, že čeština není jejich mateřštinou. A mladého brněnského Drobka, víc než dvoumetrového statného Šlapáka, bych při vší skromnosti nazvala kytarovým mágem. Jeho Anebo Paganinim na strunách, protože ejeho neobyčejně dlouhé prsty na strunách doslova tančí. A k tomu ještě ta neuvěřitelná výdrž! Prostě byl to zážitek, který v duši dlouho doznívá a na který se prostě nezapomíná....

Hanka

TRAPSAVCI V MLHAVÉM VÍKENDU

K pozdnímu podzimu patří pravidelně i trapsavecká slezina na staré faře v Těnovicích poblíž Nepomuka. Ani letošek nebyl výjimkou a termín byl určen na první listopadový víkend. Pro účastníky téhle zajímavé akce to znamenalo probojovat se po cestě mlhou, která byla,

zejména v některých úsecích, opravdu „jako mlíko.“ Navzdory tomu se sešlo zhruba dvě a půl desítky lidiček, fandících tramské literatuře, a to z různých koutů Čech i Moravy.

První víkendový večer byl jako obvykle věnovaný muzice a již tradičně hlavní slovo měla Šedífkova kytara a písničky v jeho podání. Tenhle oblíbený muzikantský a řezbářský nestor, kterého z celoročně obývané chaty přivezl a zase pak zpět

odvezl obětavý Hafran, je obdivuhodný nezmar. A to mu jen o pár dní později přibýly na životní účet neuvěřitelné devětaosmdesáté narozeniny.

Ve druhém večeru pak autoři četli své příspěvky na předem dané téma „Sto let Trapsavce“, vesměs humorného ladění, což naslouchající pochopitelně pobavilo. Povzbuzující mimo jiné je, že mezi zasloužilými psavci se objevili i tentokrát mladí autoři se zelenou krví, kteří už skvěle zapadli do téhle smečky vzniklé ve znamení písmeňek a trampingu.

Každoročně pak Hafran vydává z došlých příspěvků sborníček, který je pro všechny trvalou památkou na příjemné setkání a zároveň i naději, že i tahle šňůra bude mít své pokračování...

Venku taje sníh
nejezdíme na saních
přišel Štědrý den
 pryč je bílý sen.

Vánoce jsou tady zase
už je to tak každý rok
ožerem se jako prase
a pak na Nový rok
nezvládnem ani krok.

Štědrý večer nastal, fotr zase chlastal
naše máma taky, dárky jsou na mraky
snad navštíví ten náš haus aspoň tloušťík Santa Klaus.

Poslední vteřiny se loučí, první hned zase nás vítají
starý rok přípitkem končí a nový stejně dny zahájí.
Ať dobrý je jak drink právě nalitý
jiskří a září každým dnem,
zdravím, štěstím a láskou je zalitý
jak dnešní noc ohňostrojem....

ADVENTNÍ VANDR

Krounky. Idou ve stopách houfů srnčí zvěře a pak dál až k vodním okům

se všudypřítomnou mlhou, první adventní noc s tisíci hvězd a 7,5

Zase na štrece... Bouky, Strejda, Strojek a Jiřča. O prvním adventu sledují jejich kroky tok divoké říčky

Prosetínských lomů. Krásné zádušné stezky zimní krajinou

stupňovým mrazem. Jiřča

SVĚTOVÝ BLUEGRASSOVÝ SUMMIT

Kamarádi, nemusíte létat do Nashvillu! Přivezou vám Nashville do Prahy! Již 1. – 2. března 2025 si můžete užít přímo svátek této muziky. Světová a Evropská bluegrassová asociace (IBMA a EBMA) se poprvé v historii sejdou na společné konferenci a jako místo setkání si vybrali Prahu a jako spoluorganizátory Ivu a Rost'ů Čapkovy.

V rámci 1. Celosvětového bluegrassového summitu jsou přichystány na tradičním místě, v hotelu OREA Parymida v Praze (sál Dlabáčov), výjimečné koncerty absolutních

Southern Legacy
Don Rigsby / Ron Block /
Josh Williams / Steve Thomas /
Mike Anglin

John Reischman & the Jaybirds
John Reischman / Patrick Sauber /
Trisha Gagnon / Nick Hornbuckle /
Greg Spatz

hvězd tohoto žánru. Exkluzivně pouze v Praze vystoupí hned dvě špičkové kapely – SOUTHERN LEGACY A JOHN REISCHMAN + THE JAYBIRDS. Předprodej vstupenek začal na adrese iva@capek.us již 1. prosince.

Jen pro informaci: John Reisman byl zakládajícím členem legendárního „nového akustického“ kvarteta Tony Rice Unit. Počátkem 90. let založil skupinu Jaybirds, kde kromě něj hraje skvělý kytarista Patrick Sauber, který vystupoval mimo jiné s Doc Watsonem, Richardem Greenem, Johnem Jorgensenem, Peterem Rowanem, Timem O'Brienem, Laurie Lewis a Johnem Fogertym. Zazijete autentický zvuk skutečného bluegrassu.

[Freeborn Man — Southern Legacy @ Camp Springs / Tony Rice Memorial Festival 5/25/24](#)

[John Reischman and the Jaybirds - Saltspring](#)

VÁNOČNÍ STROM PRO ČB

Asi to tak úplně do trampského časopisu nepatří, ale vzhledem k tomu, že v pozadí událostí je dlouholetý tramp a kamarád Ferry z vltavotýnské T.O. Měsíc, myslím si, že tuhle zprávičku si každý rád přečte.

Strom z jejich zahrady v Neznašově u Týna byl totiž vybrán jako vánoční strom pro letošní českobudějovické náměstí. A nároky při výběru byly opravdu vysoké, protože si krajské město chce udržet standart vytvořený několikanásobným zvolením nejhezčího vánočního stromu.

Tentokrát je to jedle stříbrná, stará 44 let a vysoká 11 metrů. Vyrůstala na zahradě rodinného domu aby byla zasazená dříve, než si

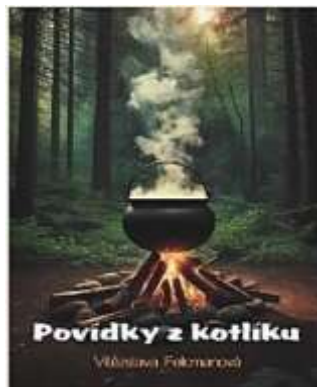
tam Ferry se ženou vybudovali své sídlo. Jedle vyrostla ze sazenice přivezené z Nových Hradů a sázela ji Ferryho žena, vášnivá zahrádkářka. Ovšem darovat ji pro vánoční jihočeskou metropoli se nyní rozhodla jejich dcera.

Je to skutečně nádherná, pravidelně roste a má krásné jehličí. Bude tak mít i krásný konec svého života, říká Ferry a my muk tomu souhlasně kýváme. Věřím, že se ocitne i na mnohých vašich fotografiích – jako kousek přírody, dlouhodobé tradice a pastvy pro oči...

Hanka

..

POVÍDKY Z KOTLÍKU

Devatenáct povídek čtenáře zavede do temných i prosluněných lesů, k řekám plným ryb nebo do příjemných hospůdek za trampy, vodáky i rybáři. Ti prožívají vážné i veselé příběhy, ale někdy také strašidelné, trochu fantastické, skutečné i naprosto neuvěřitelné. Jsou stateční i plni strachu, zamilovaní, chytrí, občas trochu tápající. A vždycky se rádi baví uprostřed přírody, srdnatě bojují se strachem a nebezpečím, radují se, milují a nikdy nezradí své kamarády.

Qualetakwa

SETKÁNÍ NA LIŠÁKU

svátky, rozdat péefka, no však víte jak to chodí. Protivín je zvláštní městečko z něhož se v tuto dobu vyráží do Protivínských hor na vrchol „Kamejka“,

prskavky a nahoru, tam na nebeské pláň letí pozdravy kamarádům co už tu nejsou. A večer samozřejmě i hospůdky plné těch

víkend se v místních lesích pohybovala dobrá stovka lidíček ze zelené stopy a palce byly od neustálého zalamování samý mozol...

Vánoce, vánoce přicházejí... a to je také jedna z posledních možností jak se v kamarádkém duchu setkat na na čas opuštěných kempech, popřát si veselé

ale zároveň také na starý Žitův kemp Lišák, záleží na vás ke komu se zrovna ten den přidáte. Všude ale v kotlíkách probublává voňavý zálesácký punč, září

našich písniček. A také se u voňavého guláše oslavovalo 45. výročí zdejší T.O. Černý havran. Sečteno a podtrženo: tento

KDYŽ SE SETKAJÍ DLÁTA A KYTARY

O Klubu trampských řezbářů jste v trampském tisku slyšeli už jistě nejednou, stejně tak jako o jeho pravidelných podzimních akcích, v nichž se řezbářství snoubí s muzikou. Ani letošní rok nebyl výjimkou, a tak jsme se ve třech vydali koncem listopadu k Pardubicích, protože avizovaná akce Dláta a kytary se konala ve vedlejších Sezemicích. V kulturní domě byla už spousta lidí, u dlouhého stolu se usazovali řezbáři a hned se pouštěli do díla, které jim šlo skvěle od ruky – a to jak zkušeným řezbářským borcům, tak i nováčkům, včetně nadšených kluků. Pro mne bylo příjemným zjištěním, že se zde aktivně zapojily i ženy.

Pořadatelem setkání, stejně jako v minulosti, byl místní Jiří Puščík Junger, obklopený ochotnými přáteli, který nejenže ukázkově vyřezával v čele dlouhého stolu, ale

i moderoval celodenní koncertní program a navíc si přítomní mohli zblízka prohlížet jeho vyřezávaný betlém vystavený na okraji pódia. Potěšující byla i celá řada známých trampských tváří, s nimiž se setkávám v průběhu roku na různých místech v republice. Z jihu nás bylo pramálo. Nevlastně můžu k našemu počtu připočíst i Žalmana, jehož písničky se vedle ryvolovek objevovaly na pódium v podání vystupujících kapel poměrně

často. Osm kytaristů a osm hlasů zahájilo na pódium se symbolickým elektrickým táborákem koncertní program řezbářskou hymnou a pak se již střídali v rozvržených intervalech jednotliví vystupující. Začala dvojice Lád'a a Saša, Olomoucká kapela Jindy s Vorvani, Stopa, Ota Maňák z Nového Bohumína, kapela Korzáři z Hradce Králové, pardubičtí Vodáci, ale hlavní postavou večera byl Béd'a Röhrich Šedifka, který právě v ten den slavil 89. narozeniny. Však mu také byl předán krásný a zřejmě i chutný, stylově ozdobený dort a kopice blahopřání. Jeho víc než půldruhé hodiny trvající vystoupení bylo skutečným zážitkem, jak díky jeho písničkám, tak trampským trvalkám, které měl Béd'a ve svém scénáři zařazené. Tím ale muzika zdaleka neskončila – sklídl se řezbářský stůl, židle se poté

sestavily do velkého kruhu a začal jam session, ve kterém neutahatelný Šedifka vedl prim. A hudl tak ještě i u svého hostitele v užším kroužku, než se uložil ke spánku. Jeho výdrž mu musí závidět i ti o degenerace mladší. Prostě si své předprahové narozeniny jak se patří užil! A my s ním. A už dneska se těšíme na další setkání v roce s pětkou na konci...

Hanka foto Mirek Seidenglanz

